

พวกเขาอยู่กันในที่พักแบบเบดแอนด์เบรกฟาสต์แห่งโปรดบนเทือกเขาสโมกกี เดวิดก้มลงส่งยิ้มให้เธอ “ไงครับ คนสวย แต่งงานกับผมไหม”

เธอเงยขึ้นจากเตียงสี่เสาเพื่อมองหน้าเขา รู้ดีว่าเดวิดก็คือคนที่เซ...ตลอดกาล ขณะที่เธอจ้องลึกลงไปในดวงตาสีเขียวเข้มของเขา เสียงกระดิ่งจากที่โหนดักแห่งไกลออกไปก็แผดดังเหวความสนใจของเดวิดไป เธอเอื้อมมือออกไปจับตัวเขา แต่ก็คว้าได้เพียงอากาศ

เสียงโทรศัพท์ที่นั่นเองที่ปลุกชูซาน เฟลิตเซอร์ ให้ตื่นจากฝันโดยสิ้นเชิง เธอหอบหายใจเสียงดัง ลูกชิ้นนึ่งบนเตียงและความหาโทรศัพท์ “ฮัลโหล”

“ชูซาน นี่เดวิดพูดนะครับ ผมปลุกคุณหรือเปล่า”

ชูซานยิ้ม ล้มลงนอนกลับไปมาบนเตียง “ฉันกำลังฝันถึงคุณอยู่พอดีเลย มาสนุกกันที่นี่สิคะ”

เดวิดหัวเราะว่า “ข้างนอกยังมีอยู่เลย”

“อืม...มมม” ชูซานครางอย่างยั่วยวน “ถ้าอย่างนั้นก็ยิ่งต้องมาสนุกกันที่นี่ เรามีเวลานอนก่อนจะรุ่งเช้าขึ้นเหนือ”

เดวิดระบายลมหายใจเคร่งเครียด “เป็นเพราะเรื่องนั้นแหละผมถึงได้โทรหาคุณ เกี่ยวกับเรื่องการเดินทางของเรา ผมคงต้องขอเลื่อน”

ชูซานรู้สึกตัวตื่นเต็มตาขึ้นมาทันใด “อะไรนะคะ!”

“ผมขอโทษ ผมต้องออกนอกเมือง แล้วจะกลับมาภายในคืนนี้ พรุ่งนี้เราออกเดินทางกันแต่เช้าได้ เรายังเหลือเวลาอีกตั้งสองวันนะ”

“แต่ฉันจองห้องไว้แล้วนะคะ” ชูซานพูดด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด “ฉันจองห้องเดิมของเราเอาไว้ที่โรงแรมสโตนแมนเนอร์”

“ผมรู้ แต่ว่า...”

“และคืนนี้ก็ควรจะเป็นคืนพิเศษ...เพื่อฉลองครบรอบหกเดือน คุณยังจำได้ใช่ไหมคะว่าเราหมั้นกัน”

“ซูซาน” เขาถอนใจ “ตอนนี้ผมไปไม่ได้จริงๆ พวกเขาเอาธรมารอยู่แล้ว ผมจะโทร.หาคุณจากบนเครื่องบินนะ จะได้อธิบายเรื่องทั้งหมดให้คุณฟัง”

“เครื่องบินเหวอ” เธอทวนคำ “เกิดอะไรขึ้นคะ ทำไมมหาวิทยาลัยถึงได้...”

“ไม่ใช่งานของมหาวิทยาลัยหรอก แล้วผมจะโทร.มาเล่าให้คุณฟังทีหลัง ผมต้องไปแล้วละ พวกเขาเรียกแล้ว ไว้ผมจะติดต่อมาก็แล้วกันนะ ผมสัญญา”

“เดวิดคะ!” ซูซานร้อง “อะไรกันคะนี่...”

แต่สายไปเสียแล้ว เดวิดวางหูโทรศัพท์ไปแล้ว

ซูซาน เฟลิตเซอร์ นอนล้มตาโพลงรอคอยให้เขาโทร.กลับมาเป็นเวลาหลายชั่วโมง แต่โทรศัพท์ก็ไม่ส่งเสียงอีกเลย

บ่ายวันเดียวกันนั้น ซูซานนั่งแคร่ซิมอยู่ในอ่างอาบน้ำ เธอหลุดตัวลงไปใต้น้ำสูบน้ำพยายามจะลืมเรื่องสโตนแมนเนอร์และเทือกเขาสโมกกี พลังสงสัยว่า เขาไปอยู่ที่ไหนนะ ทำไมเขาถึงไม่โทร.มา

น้ำในอ่างรอบตัวเธอค่อยๆ คลายอุณหภูมิลงทีละน้อย จากน้ำร้อนกลายเป็นน้ำอุ่น และจากน้ำอุ่นในที่สุดก็เย็นน้ำเย็น ซูซานกำลังจะขึ้นจากอ่างอยู่แล้ว เมื่อโทรศัพท์ที่ไร้สายของเธอส่งเสียงหึ่งขึ้นมา ซูซานกระดุ้งตัวขึ้นคว้าโทรศัพท์ซึ่งวางทิ้งไว้บนอ่างล้างหน้าทันที พาให้น้ำในอ่างกระฉอกใส่พื้น

“เดวิดหรือ”

“ผมสตราทเมอร์พูด” เสียงนั้นตอบ

ซูซานเสียงสลดลงทันที “เอ้อ” เธอไม่สามารถชุกซ่อนความรู้สึกผิดหวังเอาไว้ได้ “สวัสดีคะ ท่านผู้บัญชาการ”

“รอยสายพ่อหนุ่มอยู่หรือ” เสียงนั้นกลัวหัวเราะ

“ไม่ใช่คะ” ซูซานตอบ รู้สึกอับอาย “ไม่ใช่อย่างนั้น...”

“แน่นอนอยู่แล้ว” เขาหัวเราะ “เดวิด เบกเกอร์ เป็นคนดี อย่ายปล่อยให้เขาหลุดมือไปเชียวละ”

“ขอบคุณคะ ท่าน”

ทันใดนั้น น้ำเสียงของท่านผู้บัญชาการก็เคร่งเครียดขึ้นทันที “ซูซานที่ผมโทร.หาคุณก็เพราะผมอยากให้คุณมาที่นี่ เดียวนี้เลย”

ซูซานพยายามจะรวบรวมสติ “วันนี้วันเสาร์นะคะท่าน ตามปกติแล้ว

เราไม่...”

“ผมรู้” เขาตอบเสียงเรียบ “เกิดเหตุฉุกเฉินนะ”

ซูซานนั่งลง เหตุฉุกเฉินหรือ เธอไม่เคยได้ยินคำนี้จากปากของผู้บัญชาการ สตราทเมอร์เลย เหตุฉุกเฉิน ที่ฝ่ายถอดรหัสล่ะหรือ เธอนึกภาพไม่ออกเลย “ค...คะ ท่าน” เธอหยุดคำ “ดิฉันจะไปที่นั่นเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ค่ะ”

“ยิ่งเร็วเท่าไรยิ่งดี” แล้วสตราทเมอร์ก็วางสาย

ซูซาน เฟลิตเซอร์ นุ่งผ้าเช็ดตัว และยื่นให้น้ำจากร่างหยาตหยดลงบนกองเสื้อผ้า ที่เธอจัดเตรียมไว้ตั้งแต่เมื่อคืน ทางแกงขาสั้นสำหรับเดินป่า เสื้อสเวตเตอร์ สำหรับอากาศยามค่ำในภูเขาอันเย็นเยียบ และชุดชั้นในตัวใหม่ที่ซื้อเตรียมไว้ สำหรับการค้างคืน เธอเดินไปเลือกเสื้อกับกระโปรงสะอาดๆ ที่ตู้เสื้อผ้าอย่างหวดหู เหตุฉุกเฉิน ที่ฝ่ายถอดรหัสล่ะหรือ

ขณะที่ซูซานเดินลงบันได เธอก็นึกจนกว่าวันนี้จะมีอะไรเลวร้ายมากไปกว่านี้อีก

เธอกำลังจะค้นพบในไม่ช้า